

אודוגה שמע את הזקנים ושאל "מדוע המקום הזה
לא טוב?"
הוא מתח את מיתר של הקשת הקטנה שלו, הביט

סביב ושלח את החץ לערבה. החץ עף. אולי עף
הרבה זמן, אולי פחות, אבל אחר כך חזר, נכנס
בעצמו לנדן של אודוגה, למקומו הרגיל. ואחרי החץ

התאומים

סיפור עם ננאי
ציירה ג.ד. פבלישצ'ינה

זה היה לא מזמן. עדיין חיים זקנים שזוכרים את
האירועים. נכון, רק מעטים מהם נשארו.
בשבת בלדאי נולדו תאומים, אודוגה וצ'ובק. מובן
שכאשר נולדים תאומים, זה טוב מאוד. התאומים
מביאים מזל לשבת.
אודוגה וצ'ובק היו ילדים כמו כל הילדים, לא גדולים
בגובהם אבל בתבונה עלו על הזקנים! רק חמישה
חורפים עברו והם יצאו לצייד, והצליחו נהדר. שבטי
יער ושבטי מים אהבו אותם, עזרו לאחים ובכל דבר
נתנו להם יד.
קרה שבאה שנה גרועה - חיות מעטות לצוד היו,
דגים מעטים נמצאו בנהר. הזקנים התחילו לדבר
שצריך לעבור למקום אחר, ששדים הפחידו את
החיות ואת הדגים מהמקום הזה.

באו ציפורים - אווזים, ברווזים, שלווים, ונחו לרגלי אודוגה. הזקנים הביטו - כל הציפורים פצועות בעין שמאל. הביטו הזקנים זה על זה ואמרו "אם כך יהיה כל פעם, לכפר תמיד יהיה בשר לאכול."
ואז שאל וצ'ובק "מדוע מקום זה גרוע?"

ביד אחת הוא זרק את הרשת שלו למים. הרשת שקעה מיד. "הנה" אמרו הזקנים "שדי המים סחבו את הרשת."

חיכו זמן מה ואז התערבלו המים, רתחו, התקצפו בבועות. שם וצ'ובק יד למים, אחז ברשת והוציא אותה. כמה שקשרים היו ברשת כך גם דגים הוציא וצ'ובק.

הביטו הזקנים זה על זה ואמרו "אם כך יהיה כל פעם, לא יישאר הכפר בלי דגה."

ואז שאל וצ'ובק את הנשים "באיזה צד הנהר היו יותר ביצי אלתית בשנה שעברה?"
"בשמאל!" ענו לו צ'ובק.

"פירוש הדבר שהשנה הדגים הולכים תחת לחוף השמאלי" אמר וצ'ובק "צריך לשים לב! אתם דגתם בחוף הימני ונדמה היה לכם כי אין דגה, שדגה

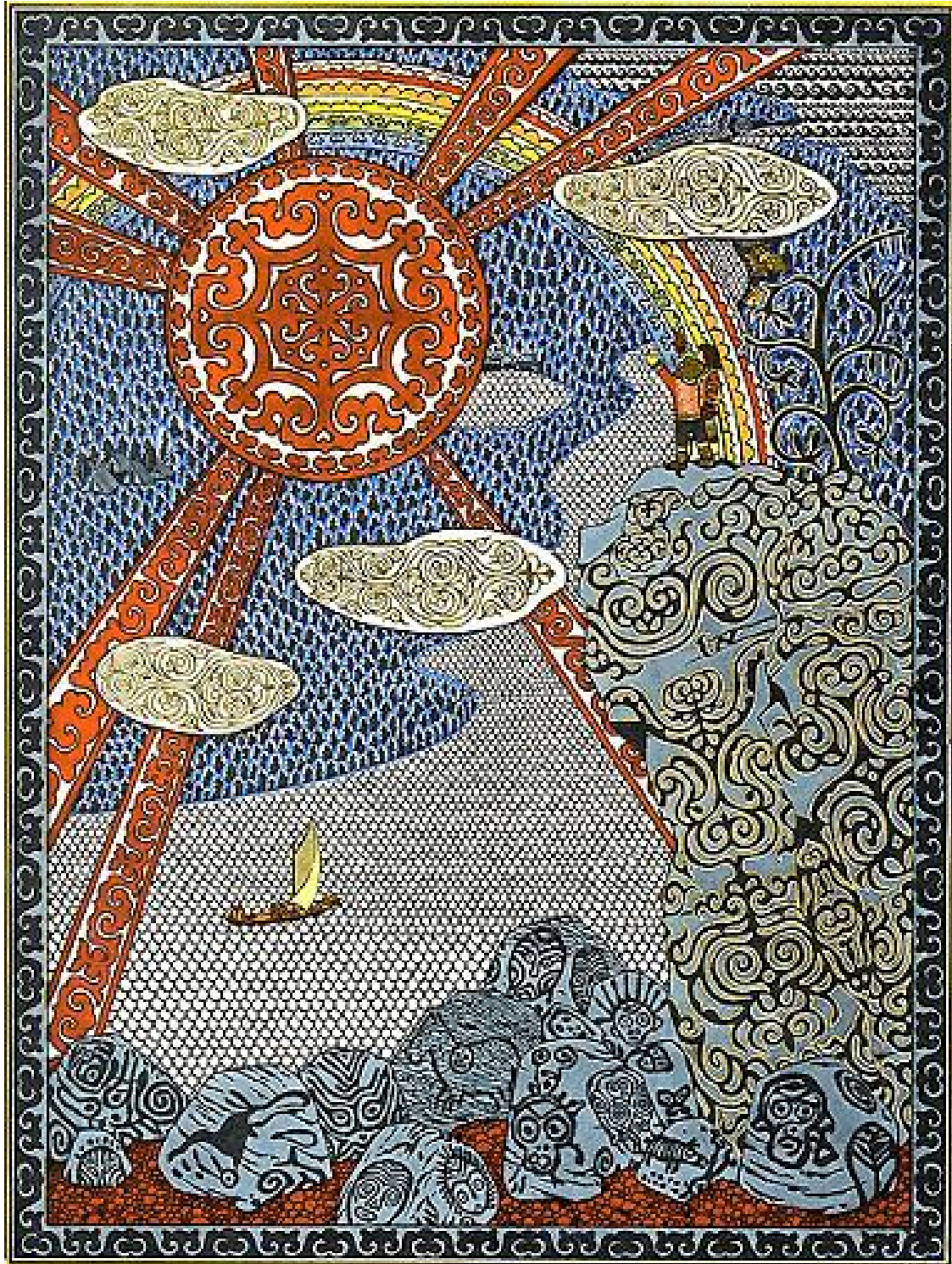
ברחה."
ואז הוסיף גם אודוגה "הציפורים והחיות אוכלות דגים. צריך היה לצוד בצד שני של הנהר!"
מאז התחילו הזקנים לשאול בעצת התאומים. והכל הלך יפה.

אלא שתוך זמן קצר שוב התחילו צרות! מהצד השני הגיע ניוון - פקיד גבוה של מנצ'ורים. בא עם חיילים ועם רובים. דרש משבט בלדאי מסים. מכל אדם צובל אחד, כלב מים אחד, שועל אחד!

אנשי בלדאי דאגו. עד עכשיו לא שילמו מסים לאף אחד. והנה צרה כזו.. ואין מה לעשות. למנצ'ור מלוכסן העיניים כוח רב. כל חייל חזק יותר מכל אנשי בלדאי.

באו הזקנים לתאומים. חיפשו עצה. הביטו אודוגה וצ'ובק זה על זה. אמר וצ'ובק "אל תשלמו מסים. אנחנו לא אנשי מנצ'ורים! אנו אנשי אדמה ומים של אמור! אלך יחד עם אחי אל ניוון זה.."

הנשים בכפר התחילו לילל "איך אפשר?" קראו

"מנצ'ור זה הוא איש רע. הוא יהרוג את התאומים שלנו. יהרוג את המזל שלנו!"

למרות בכי של הנשים אודוגה ווצ'ובק הלכו אל ניוון. ניוון יושב בסמפן גדול - זו סירה צבעונית. הוא יושב על סיפון רחב ידיים. מעליו שמשיית משי מתנדנדת. סביב עומדים שומרים. בצד תליין משחיז חרב גדולה. ניוון הניח את יד ימינו על כרית. ציפורנים בידיו ארוכות-ארוכות, מגיעות עד הרצפה, מתכופפות שם, כל ציפורן במגן כסף נתונה. את הציפורניים מנקות לו חמש נערות עבדות. לבלר שמן יושב לרגליו עם ספר גדול. ראה ניוון את התאומים ושאל "מה רוצים כאן ילדי ננאים?"

הלבלר הסתכל, השתחוה עד הארץ בפני ניוון ואמר "ילדים אלה באו להגיד לך, ניוון מכובד, שעכשיו יבואו זקני ננאים ויביאו את התשר שהסכמת לקבל מהם."

ניוון הרגיש את עצמו עוד יותר חשוב. הרים את אפו, הסתכל לשמיים כדי לא להביט על זקני ננאים, לא לעכר את עיניו. חיכה, חיכה עד שהצוואר שלו

התחיל לכאוב, והזקנים לא באים!
ואז אמר אודוגה "כבוד ניוון, הזקנים לא יבואו.
בלדאי לא משלמים מסים לאף אחד. הם דגים דגה
בנהרות שלהם. בערבה שלהם צדים חיות, הולכים
על אדמה שלהם, נושמים את האוויר שלהם.
תשלום מסים יצחיק אותם. אם ישלמו - יצחקו! הם
לא רוצים להעליב אותך ולכן לא באים. ואנחנו
קטנים ולא מבינים כלום. הנה הבאנו לך מתנות,
ניוון!

והוציא אודוגה מתרמיל שלו חופן אדמת אמור
"קבל, ניוון, חופן אדמתנו אם חסר לך משלך."
וצ'ובק הוציא מהכיס עין של ינשוף "קבל, ניוון, גם
את המתנה ממני - עין של ינשוף. גם בלילה תוכל
לראות שעל אמור חיים אנשים אמיצים!"
הוציא אודוגה נוצה מזנבו של עיט בעל מקור אדום -
"קבל ניוון ברכה, כדי שתחיה אותו מספר שנים כמו
שעיט חי, ושכולם יפחדו ממך, כמו מהעיט. רק על
אדמות אמור לא יפחדו ממך!"
הוציא וצ'ובק מהכיס חופן אפר: "שיהיו לאפר כל
האויבים שלך, ניוון. הלוואי ויהפכו לאפר כל

המחשבות שלך כנגד אנשי אמור!"
מאוד הפליאו את ניוון דיברי ננאים הקטנים. הוא
התחיל לחשוש - אם ילדים כאלה, איך יהיו גברים
ולוחמים ננאים! אך הוא לא הראה את חששותיו,
הסתיר את הפחד שלו. התחיל לצעוק על התאומים
"מחר אשלח את החיילים שלי לכפר בלדאי.
אשרוף באש את כל המתים ואמית את החיים!"
השתחוה לו אודוגה "כרצונך, ניוון מכובד, אבל מחר
לא תצליח! מוטב שתעשה עוד היום כל מה
שאמרת!"

ניוון לא הקשיב. עבר לילה. התכוננו למסע. אך ירד
גשם כה חזק שאת החופים לא ניתן היה לראות
והדרכים נעשו לא עבירים. חיילי ניוון יצאו, וכמעט
וטבעו בבוץ. אבק השריפה ברובים נרטב. חיילים
חזרו.
"אתמול בערב השמש שקעה בערפל" אמר אודוגה
"זה לקראת גשם. סימן מובהק!"
עבר מזג אוויר הרע. השמיים התמלאו כוכבים. ניוון
אמר "מחר נפליג לכפר בלדאי. אחסל את כולם.
את כל החיים אהפוך למתים, כל הבתים אעשה

מכירים את האדמה שלנו ולא לשווא אוספים ממנה את היבולים-המסים שלנו, דגים, ציד, ציפורים. איך תרצה לקחת מס מאדמה שאינך מכיר?"
נויון החוויר וחושב "כיצד אתגבר על עם שבו ילדים נבונים כאלה?"
חזר נויון לארץ מנצ'ור שלו.
זה היה לפני זמן לא רב כל כך. חיים עדיין זקנים שזוכרים את התאומים האלה. ואולי הם שמעו על התאומים מהאבות שלהם.
מי יודע?

לאפר!"
"רצון שלך, נויון מכובד" אמר וצ'ובק "אלא שמחר לא תצליח. תעשה עוד היום מה שאמרת."
אבל נויון חיכה כל הלילה ולמחרת אמר לפרוש מפרשים על כל הסמפנים ולשוט אל בלדאי.
ואז הופיע ממערב ענן שחור, מאותר בלבן בקצוות. והתחילה סערה שנויון עוד לא ראה כזו בחייו. מי אמור התרוממו. גלים עלו עד השמיים, עננים ירדו לארץ. רוח נשבה פעם אחת וכל המפרשים על הסמפנים נקרעו. נשבה עוד פעם, נשברו כל המשוטטים והתורנים. בקושי ניצלו הסמפנים עצמם. מזל שהרוח לא נשבה בשלישית.
אמר וצ'ובק "אתמול הכוכבים ריצדו חזק. סימן לסערה!"
נויון יושב כעוס. התכרבל בגלימתו, לא רוצה להביט על אף אחד, לא נותן לאיש להתקרב אליו. מרוב כעס נשברו כל הציפורניים שלו. שחרר את כל הנערות שלו, במקל הרביץ לבלר שלו.
התאומים באו אליו ואומרים "נויון מכובד, עד עתה דיברנו אליך. עכשיו אמור לנו אתה - ראית שאנו